

som er bleven indført i Folketinget, idet man der har normeret Underholdet til at være forsvarligt og ikke nødtørftigt. Endvidere anser jeg det ogsaa for en Forbedring, at Faderens Underholdspligt er udvidet til at gælde, ikke blot i det Tilfælde, at Moderen dør, men ogsaa, at hun er bortrejst eller forsvunden. Ogsaa hilser jeg med Tilfredshed de ændrede Bestemmelser, der ere indførte vedrørende Beskikkelsen af Værge for Barnet. Og særlig er jeg veltilfreds med de Betragtninger, der i Folketinget have ledet til en Skærpelse af Bødebestemmelserne for Undladelse af at efterkomme Anmeldelsespligten i det Tilfælde, at Barnefaderen vil flytte bort. Jeg tager neppe fejl i, at denne Ændring af Bødebestemmelserne har tilsigtet en Skærpelse af disse. I det oprindelige Forslag vare Bøderne nemlig foreslaaede fra 10 til 50 Kr., nu er det ændret til fra 4 til 100 Kr. Men hvis man tilsigter en saadan Skærpelse, nærer jeg Frygt for, at det tilsigtede ikke naas, idet jeg kunde tænke mig, at i Praksis vilde det mere blive Reduktionen fra 10 til 4, der vilde komme til at gælde, end Forhøjelsen af Maksimumsbøden fra 50 til 100 Kr. Jeg tror, at her er et Punkt, hvor der tiltrænges en Ændring, idet jeg er ganske enig med det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Johansen) i, at det er irriterende for Sogneraadene med det store Besvær, der paaføres dem derved, at Barnefædrene forsømme at honorere deres Anmeldelsespligt.

Medens der saaledes er adskillige Ændringer, foretagne i det andet høje Ting, som jeg anser for Fremskridt, saa er der ogsaa andre Ændringer, som derimod vække min Betænkelighed. Der er foretaget en Ændring i § 1, i hvilken der er indført den Bestemmelse, at hvor Forældrene høre til samme Samfundsklasse, sættes Faderens Bidrag til tre Femtedele af samtlige de Udgifter, som Barnets Underhold medfører. Det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) var veltilfreds med denne Bestemmelse. Det er jeg principielt ogsaa, for saa vidt som jeg tror, at der derved paa hensigtsmæssig Maade skiftes Sol og Vind mellem Barnets Fader og Moder. Men jeg frygter for, at man herved sætter en Grænse op efter, som i særlige Tilfælde vilde være ubetimelig. Jeg kunde tænke mig, at i de Tilfælde, hvor Forhold og Omstændigheder i øvrigt vilde gøre det naturligt, at Faderens Bidrag sættes højere, vilde man med denne Bestemmelse for Øje mene det rig-

tigt at begrænse Faderens Bidragspligt til Udredelse af de tre Femtedele.

Der er dernæst en Bestemmelse, som det ærede 2det Medlem for 2den Kreds ogsaa pegede paa, vedrørende Fødselsstiftelsens Hemmeligholdelsespligt. Ligesom det ærede Medlem nærer jeg ogsaa megen Betænkelighed ved den Affattelse, som Lovforslaget paa dette Punkt nu har, og jeg er mig bevidst, at denne Opfattelse er i Overensstemmelse med den højtærede Justitsministers principielle Standpunkt i saa Henseende. Men det er mig ogsaa bekendt, at ved Lovforslagets Forelæggelse havde den højtærede Justitsminister — som han i Folketinget udtrykte sig af Courtoisie overfor Fødselsstiftelsen — afdæmpet Affattelsen noget i Overensstemmelse med de Ønsker, der vare komne frem fra Overakkuchøren ved Fødselsstiftelsen, saaledes at den da lød paa, at: „De særlige Regler om Hemmeligholdelse af Navnet paa Mødre, der føde paa den kgl. Fødselsstiftelse, skulle ikke være til Hinder for, at Barnet eller dets Værge paa Forlangende faar Bevis meddelt fra Stiftelsen for, hvem Moderen er.“ Der var hertil af Folketinget stillet en Ændring, gaaende ud paa, at: „Dette kan Værgen dog kun kræve, for saa vidt en bestemt retlig Interesse for Barnet skønnes at være til Stede.“ Jeg for mit Vedkommende vilde fremfor den nu foreslaaede Affattelse ubetinget foretrække den oprindelige Affattelse, helst med den Tilføjelse, som saaledes var foreslaaet i det andet Ting, og jeg vil udtale Haabet om, at den Courtoisie overfor Fødselsstiftelsen, som har ledet Justitsministeren ved Konciperingen af Lovforslaget paa dette Punkt, ogsaa da maatte være for Haanden, hvis der her i Tinget skulde være Stemning for at føre Lovforslaget nærmere tilbage til den oprindelige Affattelse.

Endelig kommer jeg saa til den Bestemmelse i Lovforslaget, som vakte særlig Betænkelighed hos det ærede Medlem, der først talte, nemlig Bestemmelsen vedrørende Arveretten. Jeg skønner nu ikke rettere, end at det ærede Medlem skød noget over Maalet, naar han udtalte, at Vedtagelsen af de i § 3 indeholdte Bestemmelser vilde være det samme som at sidestille de løse Forbindelser med det ægteskabelige Familienliv. Det forekommer mig ikke at være rigtigt, idet Arveretten jo, som det fremgaar af § 9, Punkt 1—4, er meget betinget og meget begrænset. I det hele og store tror jeg dog, at det ærede Medlem har Ret, og jeg tror, at der her er et af